

feLugossy László
POLIPKERINGŐ
“ÉLJEN”

(Szent szavakat érzek ajkaimon, s boldogan nem mozdítom azokat.)

De nagy csacsi vagyok én. Csacsika bizony, kis barom, valamint trágyahuncut, repkény és ecet, az anyagok sok jelzős szerkezete, töltött láng, a pirkadás hattyúja, dalnok és csokibolha meg propeller, kozmikus hímzés az élet, olyan fokon, hogy na, pedig még más is lehet, mert lehetne szebben, jobban és vidámabban, és arcizmom sem rándul, mert túl vagyok már mindenen, és pláne ha az ember sokat utazik, akkor sokat lát és tapasztal, s örül neki, hogy minden szombatja szabad.

A tengerparton napozni – mondjuk – olyan kérdés, hogy dr. Kulcsár a Jeneyben bízik, mert szereti és különben is, csak így örökölhét utána valamit; ha szabad így kifejezni magam, egyébként tetszett Mária szemöldöke, és ezt tudattam is vele, melyben annyi csalódásom is sűrűsödött. – Bravó – gondoltam, így kell ennek lenni, és kicsit féltem, hogy annyi érték megy veszendőbe, de az igazsághoz mindig nagyon közel áll az igazság hatása is, amely az idők vége-

zetéig stabilan áll a vártán, no meg az emberiség kollektív tudatával is összefüggésbe hozható.

Behatolok a saját ügyetlen lelkembe. És pusztá jószándékból gondoltam, hogy olcsón meg lehet úszni, ami per sze nevetséges, mert egyszerűen nem

lehet megúszni, mint ahogy nyilvánvaló módon tudható, hogy a civilizációk is végesek. Erre Yoko Ono feltette illatos és tüzes lábát a paplanomra, és úgy állt az ágy mellett, mint egy hajdani szobor valamelyik hippikalandárium címlapján, és örült szerencsémre éppen a paplan alatt voltam és vállalni tudtam felhevültségemet, miközben Friderikusz beszélt a televízióban, és derekasan védekeztem, a kettős szorítás keménysége az ínyemre volt és nem kapcsoltam ki a készüléket, mert rendkívül edzett vagyok és a távirányítóm sem volt kéznél, de nem azért történnek így a dolgok, mert így kell történniük, hanem azért, de csak azért, koszorút, ha meghalok, a síromra, sejt sírhalmomra, sejt ne felejtsem el, hogy Kennedy elnök találta fel elsőnek a megszervezett öngyilkosságot, amit az újságírók voltak olyan szívesek és értelmezni kezdtek, hogy a magányos olvasó nem képes a teóriákkal megbirkózni, mivel nem lehet az embereket eléggé befolyásolni, bár ettől függetlenül akadt egy másik néző is, nevezetesen a Horváth Juli, aki mindig sírt, mikor szomorúakat látott, de őt mindig vállon veregették, hogy így-meg-úgy, meg olyantájt, és megfosztották ruháit a pusztulástól, mert szép dolog az élet kímélete, ahogy ezt a divat is bizonyítja, mert aki többet borotválkozik, annak jobban nő a

szakálla, és választékosabb lesz a szőrzete, mert ez egy ilyen egyszerű kérdés, mint a hatvanas évek elején, amikor a Magatartás Művészek kezdtek egyre több nyilvánosságot kapni, amely maga volt az evidencia, sőt könyvek is jelentek meg az alatt az idő alatt, és ezeket a könyveket a legjobb zug tudomásom szerint sokan el is olvasták, és ettől volt egy kis kultúraszaga a levegőnek, mert egy ilyen jól végiglapozott könyvet én is találtam egyszer a tóparttól körülbelül 49 méter és 28 centiméterre, méghozzá két bikavéres üveg társaságában, ami szerintem nem volt idegen ettől a könyvtől, habár az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy az üvegek üresek voltak, és csak úgy csillogott bennük a vörhenyes ÚR.

Bár jó a kérdés, mégsem illik hozzá semmilyen válasz sem.

Nagyon tetszett a könyv címe, mely úgy hangzott, mint egy kibaszott manifesztum cím vagy cinege.

“A GONDOK ŪZŐJE” volt természetesen a könyv címe és neki láttam ceruzát hegyezni, hogy jegyzetelni tudjak, ha akarok, mint II. Jozef a mesés India térképe előtt.

A Gondnok egy kiegyensúlyozott szimpatikus figura vagy alak volt, két évvel a nyugdíj előtt nagyon szeretett piálni. Azt is mondhatnánk, hogy a Gondnokot a nagyfröccs űzte, de ve-

szettül. Már-már kétszer is abba hagyta az ivást, de aztán mégsem tette. Másnaposan ördögien égett a gyomra. Sokszor a lábaiban érezte a gyomrát, ami egyfelől rendkívül kellemetlen érzés volt számára, másfelől pedig megvolt azért ennek is a haszna, mert a sok gyomorsav kellemesen, szinte istenien közömbösítette lábgombáit.

“Na most a törpe doktor kiszállt a liftből és mosolygott, úgy érezte magát, mint aki a XX. században él és magasról leszarta az egészséget. Önmagáról keveset beszélt, mert hitt a hallgatás ragyogó metaforáiban. Félt, hogy be-

dilizik, ezért a munkája volt a minde. Nem idegesítette magát, szerelmes volt az angol királynőbe, aki erről mit sem tudott. Jó volt a stílusa, annyira jó volt a stílusa, hogy félt attól is, hogy stílusa rámegy az egészségére. Kinek volt kedve hozzá, egy szorgalmas hangya volt a kedvese. Akkor még Belmondo is sokkal fiatalabb volt, bár nem volt annyira népszerű, mint a Korda. Kedvenc tévéműsorai: a Delta és a Jogi Esetek voltak, Pista, Pista, ingatta mindig a fejét, ilyenkor többször gondolt egy polipra. Néha a zavarok is összefüggnek, és sárgát köp, aki mutáns. Jobb ma egy

élő, mint holnap egy hordószónok. Szinkron, szinkron, a buzik még mindig Madame Rekamié találmányának bűvöletében élnek. Sok nő nagyon csinos, átlátszó ruhákban befolyásolják a delejes nemi ingert. A köldökök alatt puha erdei fészkek. Mindannyian a közvélemény forrásai vagyunk. Lealacsonyodunk, hogy felmagasztosuljunk. Irány az egyetem mellé. Meleg a bolond szíve, egyívásúak a hamleti koponyák. Imádni valóak a művelt nők, meg a kölcsönhatások alatt megdermedt jelenvalóságok. Áldást osztanak a sztárok és az égitestek egyszerűen elcserélik egymást. Persze legjobban a dolgozó nőket illik szeretni, mert ők igazán megérdemlik, hogy szeressék őket. Ez itt a hőstettek magaslata.

Kedvenc szavam, a gyönyör, jól passzol a virtuális való közegébe, amely egyszerűen feledteti a jó ízlés görcsös határait. Szándékaim szerint vagyok halk, vagy túlhangos. Maga a Kapitány állt a kormányos felesége mögött. Halkan és céltudatosan beszélgettek. El sem tudtam képzelni, hogy miről lehet szó.

Egy kézimunka-könyvben meg örökérvényű horgolási mintákat fedeztem fel, melynek az IDA OLDALA címet adtam, nem volt harag szívemben, aztán éreztem, hogy nagyon komolyan múlik a leterített letargiám. Kiváló

dalok érkeztek Amerikából, miközben az osztrák Alpokban nagyon keményen havazott. Füles Maci barátom mesélte egy fülledt nyári délutánon az álmát, melyben megkefélté Monica Vittit, a jeles olasz jellemszínésznőt, de Füles Maci annyira bonyolultan fogalmazott, hogy nem tudta igazából érzékeltetni az aktust, sőt mi tagadás, az elbeszélés alatt inkább azt éreztem, hogy Lengyelországban járok, mondjuk Katowice környékén, és nem tudok tankolni, pedig már nincs nálam egy csöpp benzín se. Addig-addig forszíroztuk ezt a kérdést, hogy Jézus lépett be a szobába, és azt mondta szép, szelíd és a szerénység árnyalataival átszótt hangján, hogy ne álmodozunk, mert nincs annyi tudás, amennyit birtokolni kéne, hisz minden kezdődik újra, és éppen ezért van a folyamatosság is, és bizonyos kérdésekben az abszolút félreértés a mérvadó. Ekkor Füles Maci elengedte Kornélia kezét, és áldott tekintetét a plafonra szegezte. Ez volt maga a szégyennézés. Én Jézussal értettem egyet, valamint Ghandival is, mert azt mondtam, hogy azokat a kis mozdulatokra működő meztelenős golyóstollakat én is izléstelennek találtam valamikor, és soha nem jeleskedtem ilyesmikkel a haverok előtt.

Erre Jézus azt mondta, hogy teljesen fölösleges képmutatónak lenni...”